

bránil, neboť nový vlastník domu přislíbil právnímu zástupci žalované strany, že nájemce z bytu nevypoví. Z toho vyplývá, že nový držitel převzal závazek žalované proti nájemci o nevypověditelnosti nájemní smlouvy po dobu 5 let. Tomu-li tak, nelze říci, že nájemce musil novému držiteli ustoupiti, neboť mohl proti výpovědi, kdyby ji byl obdržel, brániti se námitkou, že vypovídající převzal svrchu zmíněný závazek o dodržení nájemní smlouvy, že tedy vstoupil do smluveného nájemního poměru a mohl mimo to opověděti rozepři žalované (§ 21 c. ř. s.). Právním pravím ve směru tom prvý soud, že ustoupením nájemce bez výpovědi byla nynější žalované odňata možnost v případném sporu o námitkách proti výpovědi vystoupiti jako vedlejší intervenientka ve prospěch nájemníků. Ježto tedy žalobkyně neprokázala předpoklad náhradního nároku nájemcova podle § 1120 obč. zák., t. j. že tento musil ustoupiti novému držiteli i bez výpovědi, posoudil odvolací soud věc v podstatě správně po stránce právní, když potvrdil rozsudek prvního soudu žalobu zamítající.

Čís. 14583.

K § 395 c. ř. s.

Rozhodl-li soud rozsudkem pro uznání, ač měl rozhodnouti rozsudkem kontradiktorním, jest rozsudek zmatečný podle § 477 čís. 9 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 3. října 1935, Rv II 984/33.)

Prv ý s o u d uznal rozsudkem pro uznání podle žaloby. O d v o - l a c í s o u d nevyhověl odvolání.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou soudů a uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

Dovolání jest odpodstatněno, pokud napadá právní názor odvolacího soudu, že soud své stolice právem rozhodl rozsudkem pro uznání, neboť nebylo předpokladů pro vydání takového rozsudku. Podle protokolu o ústním jednání doznala sice žalovaná, že uzavřela se žalobcem kupní smlouvu o nemovitostech v žalobě uvedených, a že při tom byly ujednány podmínky tvrzené žalobcem, neuznala však žalobní nárok, že jest povinna tuto kupní smlouvu dodržeti a vydati o ní žalobci vkladu schopnou písemnou smlouvu. Šlo tudíž jen o doznání skutečností, o něž byla žaloba opřena. Tím odpadla ovšem nutnost důkazů o těchto skutečnostech (§ 266 odst. 1 c. ř. s.), nebyl však zjednán podklad pro rozsudek pro uznání podle § 395 c. ř. s. Tento předpis předpokládá, že žalovaný při svém roku nebo při ústním jednání uznal výslovným prohlášením žalobní nárok a jen na základě takového prohlášení lze vynést rozsudek pro uznání, nikoliv však již tehdy, když soud usuzuje na uznání žalobního nároku výkladem přednesu žalovaného při ústním jednání, ve kterém však se žalobní nárok výslovně neuznává. Prvý soud měl tedy i při dotčeném doznání žalované, k němuž mohl přihlížeti jen podle § 266

odst. 1 c. ř. s., o přednesech a návrzích stran dále jednati, a teprve na základě tohoto jednání rozhodnouti kontradiktorním rozsudkem, nemohl však vydati rozsudek pro uznání. Tomu vadila ještě další překážka, totiž nedostatek návrhu žalobcova, který podle § 395 c. ř. s. jest nutným předpokladem rozsudku pro uznání (srov. čís. 10616 sb. n. s.). Rozhodl-li první soud přece rozsudkem pro uznání, ač měl rozhodnouti rozsudkem kontradiktorním, jest rozsudek zmatečný podle § 477 čís. 9 c. ř. s., protože v něm nejsou uvedeny žádné věcné důvody, a ježto odvolací soud tuto zmatečnost neodstranil, jest jí postižen i rozsudek odvolacího soudu (srov. plen. rozh. čís. 7671 sb. n. s.).

Čís. 14584.

K výkladu § 1 (2) a) zák. čís. 89/20 Sb. z. a n.

»Pravidelnou« rozhodčí činností rozumí se dozorčí činnost trvalá.

(Rozh. ze dne 3. října 1935, Rv II 1042/33.)

Žalobce domáhá se na žalované náhrady škody (placení renty) vzniklé mu tím, že nebyl přihlášen k pensijnímu pojištění, ač prý konal od 1. července 1920 do 12. dubna 1931 práce mistrovské. Nižší soudy žalobu zamítly, první soud z těchto důvodů: O žalobci nelze říci, že konal práci mistra — t. j. ve smyslu § 1 zák. čís. 89/20 sb. z. a n. k pracím jiných osob pravidelně dozíral — anebo že ji konal ve smyslu § 1 čís. 26/29 sb. z. a n. převážně a nikoliv pouze přechodně. Podle úmyslu zákonodárcova je převážně určitou činností zaměstnán ten, čí působnost ve své podstatě touto činností se vyčerpává a stejně zaměstnáním přechodným jest zaměstnání, které určitá osoba na rozdíl od svého povolání, které jest druhu jiného, vykonává pouze určitou kalendářně vyměřenou dobu (po dovolenou mistra), nebo po dobu časově neurčitou, avšak podmíněnou určitou dočasnou událostí. Žalobce nebyl činností mistrovskou zaměstnán tak, že by jeho působnost ve své podstatě v závodě žalované byla vyčerpána, a naopak konal přesto i práce dělnické a také zastupoval mistra po čas jeho dovolené, nebo po dobu trvání druhé směny v čase konjunktury, tedy sice po čas neurčitý, avšak podmíněný určitou časovou událostí. Nelze proto říci, že náležitosti »převážně« a »nikoliv přechodně« § 1 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. byly splněny. Ježto zákonodárce výrazem »pravidelně« § 1 zák. čís. 89/20 sb. z. a n. měl na mysli podobné skutečnosti a stavy, jak vyjadřují výrazy »převážně a nikoliv přechodně«, nesplnil žalobce podmínky pro povinné přihlášení k pensijnímu pojištění.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V úvahu přichází doba od 1. července 1920 do 12. dubna 1931, kdy skončil se služební poměr žalobcův u žalované společnosti. V této době bylo upraveno pensijní pojištění soukromých zaměstnanců jednak zá-